

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

WARSZAWA.

Nr. 13.

2 lipca 1928.

T R E Ś Ć:

ROZPORZĄDZENIE:

Str.

17. Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 czerwca 1928 r. o utworzeniu urzędu notariusza w Aleksandrowie Kujawskim w okręgu sądu okręgowego we Włocławku 226

OKÓLNIKI:

- Nr. 1392/II. G. S./28 w sprawie wynagrodzenia funkcjonariuszów niższych za służbę w niedziele i święta 226
- Nr. 1393/II. A./28 w sprawie oględnego stosowania aresztu śledczego 228
- Nr. 1394/II. O./28 w sprawie zwrotu kosztów jednorazowego przesiedlenia emerytowanym funkcjonariuszom państwowym i zawodowym wojskowym. 229
- Nr. 1395/II. G. S./28 w sprawie potwierdzeń przez organa wykonawcze odbioru sum uiszczonych na ich ręce, oraz prowadzenia księgi egzekucyjnej i rejestrów egzekucyjnych w okręgach sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie i w okręgu sądu okręgowego w Cieszynie 230
- Nr. 1396/II. G. S./28 w sprawie kosztów transportu, wynikających z wykonania art. 27 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o zwalczaniu żebractwa i włóczęgostwa 232
- Nr. 1397/III. A. W./28 w sprawie inspekcji więzień 233
- Nr. 1398/III. A. W./28 w sprawie zakładów wychowawczo-poprawczych i osobnych oddziałów w więzieniach dla nieletnich przestępców 234

PISMO OKÓLNE:

- Nr. 1189/II. O./28 w sprawie dodatku ekonomicznego dla emerytów, którzy zawarli małżeństwo po przejściu na emeryturę 234

- PRZEPISY o przyjmowaniu i zwalnianiu niższych funkcjonariuszów więziennych oraz o przenoszeniu w stan spoczynku 235

- ORZECZENIE Zgromadzenia Ogólnego Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 1928 r. Nr. Z. O. 5/26 w sprawie odpowiedzialności dyscyplinarnej komorników 239

[illegible]

OKÓLNIK Nr. 1393/II. A./28

w sprawie

ogólnego stosowania aresztu śledczego.

Do Panów Prezesów sądów apelacyjnych i Panów Prokuratorów przy tychże sądach.

Na podstawie posiadanych wykazów osób uwięzionych stwierdziłem, iż więzienia są nadmiernie przepełnione aresztantami śledczymi, których ilość przenosi 1/3 ogólnej ilości więźniów. Taki stan rzeczy, powodujący dotkliwie obciążenie Skarbu Państwa, nasuwa przypuszczenie, że stosowanie aresztu śledczego, najostrzejszego środka zapobiegawczego, następuje bądź to w wypadkach, gdzie nie jest on usprawiedliwiony konieczną potrzebą, bądź też, że sprawy aresztanckie nie są załatwiane z należyтым pośpiechem przez władze wymiaru sprawiedliwości, wskutek czego gwarantowane przez konstytucję prawo wolności osobistej doznaje niekiedy niedopuszczalnego ograniczenia.

Powołując się w tej mierze na poprzednie okólniki z dnia 14 października 1924 r. Nr. 941/24, z dnia 13 marca 1924 r. Nr. 685/24 i z dnia 14 lutego 1923 r. Nr. 470/23, raz jeszcze podkreślam zarówno obowiązek możliwie śpiesznego załatwiania spraw aresztanckich, jak i niedopuszczalność mechanicznego czysto stosowania przepisów prawnych, zezwalających na zastosowanie aresztu śledczego, z pominięciem podkreślanej we wszystkich dzielnicowych ustawach konieczności starannego rozważania okoliczności, mogących wpłynąć na oszczędzenie posądzonemu tego środka.

W szczególności pp. prokuratorzy przy stawianiu wniosków o zastosowanie aresztu i sędziowie śledczy, względnie powiatowi (sędziowie pokoju), wydając nakaz aresztowania, winni dokładnie rozważyć:

1) czy istnieją dostateczne poszlaki popełnienia czynu karalnego przez posądzonego;

2) czy zastosowanie aresztu jest celowe ze względu na wysokość kary, jaka oczekuje sprawcę, przy uwzględnieniu stwierdzonych już okoliczności łagodzących i obciążających;

3) czy, ze względu na stosunki majątkowe, mieszkaniowe, płeć, wiek i stanowisko społeczne posądzonego rzeczywiście zachodzi obawa ucieczki, chociażby nawet czyn zarzucany był tego rodzaju, iż ustawa dopuszcza stosowanie aresztu bez potrzeby szczególnego uzasadniania obawy ucieczki (§ 420 i 421 ros. ust. post. karn., § 175 p. 2 austr. u. p. k., § 112 ust. 2 niem. u. p. k.);

4) czy ze względu na stan dochodzeń zachodzi jeszcze obawa matactwa;

5) czy w wypadkach, gdy areszt śledczy jest obligatoryjny (§ 175 ustęp końcowy i § 180 ust. 2 austr. u. p. k. (sprawa nadaje się do przedstawienia trybunałowi drugiej instancji, celem umożliwienia zastosowania przepisu § 194 austr. u. p. k.);

6) czy można obwinionemu oszczędzić aresztu śledczego za daniem odpowiedniej rękojmi (§ 422 ros. u. p. k., § 192 austr. u. p. k., § 117 niem. u. p. k.), który to środek zapobiegawczy należy stosować w możliwie szerokim zakresie, pouczając oskarżonego o przysługujących mu w tym kierunku uprawnieniach.

W każdym wypadku zastosowania prewencyjnego pozbawienia wolności winny właściwe czynniki przestrzegać z jaknajwiększą ścisłością, aby formalne warunki ustawowe były dochowane, t. j. ażeby pozbawienie wolności było zawsze połączone z sędziowskim nakazem aresztowania doręczonym obwinionemu w przepisany ustawowo terminie (art. 97 Konst., § 176 austr. p. k., § 114 niem. p. k.) i ażeby pozbawionego wolności przesłuchano w przepisany terminie i powzięto w terminie wszystkie formalne czynności wymagane przez ustawę do zastosowania ewentualnego aresztu śledczego (art. 250, 283, 398 ros. u. p. k., §§ 89, 177 — 180 austr. u. p. k., §§ 115, 126, 128 — 130 niem. u. p. k.).

W wypadku wydania nakazu aresztowania bez uprzedniego porozumienia się z prokuratorem, prokurator winien po otrzymaniu odnośnego zawiadomienia o aresztowaniu rozważyć powyższe względy i ewentualnie natychmiast wystąpić z odpowiednim wnioskiem w myśl § 283 ros. u. p. k., § 190 ust. 1 austr. u. p. k. i § 126 niem. u. p. k.

Również w dalszym toku postępowania karnego winny wszystkie władze wymiaru sprawiedliwości zwracać baczną uwagę, by natychmiast, — w razie ustania przyczyn aresztu lub ujawnienia względów, mogących zmienić pierwotną decyzję o zastosowaniu aresztu, — przedsięwziąć z własnej inicjatywy odpowiednie kroki celem, uchylenia aresztu (§ 190 austr. u. p. k., § 123 niem. u. p. k.).

W szczególności winni pp. prokuratorzy przy wnoszeniu aktu oskarżenia (§ 524 ros. u. p. k., § 207 ust. 5 austr. u. p. k., § 196 niem. u. p. k.), a sądy przy wyznaczaniu terminu do rozprawy głównej (§ 548ª ros. u. p. k., § 214 austr. u. p. k., § 205 niem. u. p. k.) raz jeszcze zbadać zarówno sprawę dopuszczalności, jak i celowości dalszego trwania aresztu śledczego, względnie jego zmiany na inny środek zapobiegawczy.

Utrzymanie nadal aresztu przez sąd po zapadnięciu wyroku uwalniającego, dopuszczalne w wypadku zgłoszenia zażalenia nieważności w myśl § 284 austr. u. p. k., powinno być stosowane jedynie wyjątkowo, a nawet w razie skazania oskarżonego władze wymiaru sprawiedliwości winny dokładnie rozważyć, czy ze względu na pozostałą do odbycia karę i inne okoliczności istnieje jeszcze uzasadniająca areszt śledczy obawa ucieczki przed uprawomocnieniem się wyroku.

Wszystkie instancje zażaleniowe powinny przy załatwianiu spraw aresztanckich, bez względu na istnienie stosownych wniosków stron, szczegółowo rozważyć, czy w sprawach, podlegających rozpoznaniu, w dostatecznej mierze uwzględniono powyższe polecenie.

Władze nadzorcze powinny z całą ścisłością czuwać nad możliwie rychłym przeprowadzeniem spraw aresztanckich, w szczególności zwracać uwagę na ścisłe przestrzeganie przepisów § 287ª ros. u. p. k., § 190 ust. 2 austr. u. p. k. i § 126 niem. u. p. k., w wypadkach zaś, w których tok postępowania uległ zwłoce z winy poszczególnych władz wymiaru sprawiedliwości, pociągać winnych do odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Powyższe podaje Panom Prezesom i Prokuratorom do wiadomości i stosowania.

Warszawa, dnia 22 czerwca 1928 r.

Za Ministra Sprawiedliwości

St. Car

Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK Nr. 1394/II. O./28

w sprawie

zwrotu kosztów jednorazowego przesiedlenia emerytowanym funkcjonariuszom państwowym i zawodowym wojskowym.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Podaję do wiadomości i stosowania następujące pismo Ministerstwa Skarbu z dnia 1 czerwca 1928 r. N. D. I. 1314/5/28.

W związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 września 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 826) o należnościach za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia funkcjonariuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz wojskowych — celem jednolitego stosowania postanowień art. 21 i 77 ustawy

emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6/24, poz. 46) tudzież § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32/24, poz. 320) Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Prezydium Rady Ministrów wyjaśnia, iż zasady zwrotu kosztów przesiedlenia emeryta państwowego (wdowy względnie sieroty), podane w okólniku z dnia 1 kwietnia 1927 r. L. 12988/DB-Em/26, nadal obowiązują z tem, iż koszty podane w tym okólniku pod literą „b” nie mogą przekraczać ryczałtu, przewidzianego w § 19 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 września 1927 r.

Wobec powyższego emerytowi w razie przesiedlenia zwraca się:

- a) koszty przewozu urządzenia domowego koleją lub statkiem, udowodnione listami przewozowymi,
- b) udowodnione koszty przewozu urządzenia do i od dworca kolejowego — ewentualnie koszty wozu meblowego, opakowania i t. p.

Do pozycji pod b) należy również doliczyć bilety kolejowe emeryta i jego rodziny bez diet.

Koszty pod b) mogą wynosić: dla samotnego — 75% jednomiesięcznego, pobierającego dodatek ekonomiczny na trzech lub mniej członków rodziny — 75% dwumiesięcznego, pobierającego dodatek ekonomiczny na więcej niż trzech członków rodziny — 75% trzymiesięcznego uposażenia.

Ministerstwo Skarbu zarazem oświadcza, iż okólnik z dnia 5 marca 1928 r. L. D. III—172/1/28 nie ma zastosowania do emerytów (Dz. Urzęd. Nr. 9/1928 r.).

Z prawa zwrotu kosztów przesiedlenia może skorzystać osoba uprawniona w ciągu jednego roku od dnia przeniesienia w stan spoczynku — względnie wdowa lub sierota od dnia śmierci męża względnie ojca. Spóźniony termin przedłożenia udowodnionych rachunków nie pozbawia interesowane osoby prawa do żądania zwrotu powyżej określonych kosztów przesiedlenia.

W końcu Ministerstwo Skarbu oświadcza, iż koszt przesiedlenia mogą być przyznane tylko w wypadku przesiedlenia się do innej miejscowości — a nie przy zmianie mieszkania w tej samej miejscowości.

Warszawa, dnia 25 czerwca 1928 r.

Za Ministra Sprawiedliwości:

Świątkowski

Dyrektor Departamentu

OKÓLNİK Nr. 1395/II. G. S./28

w sprawie

potwierdzeń przez organa wykonawcze odbioru sum, uiszczonych na ich ręce, oraz prowadzenia księgi egzekucyjnej i rejestrów egzekucyjnych w okręgach sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie i w okręgu sądu okręgowego w Cieszynie.

Do Panów Prezesów sądów apelacyjnych w Krakowie, Lwowie i Katowicach.

Nawiązując do przepisów, zawartych w § 89 Instrukcji dla organów wykonawczych (rozporządzenie Austriackiego M-stwa Sprawiedliwości z dn. 10 maja 1910 r. Nr. 9 Dz. Rozp.) zarządzam co następuje:

1) Na wszelkie należności pieniężne, uiszczane do rąk organu wykonawczego, tenże organ wykonawczy powinien wydać w każdym wypadku nawet bez żądania strony płacącej pokwitowanie, wypisane według załączonego wzoru ołówkiem atramentowym.

2) Pokwitowania te, zaopatrzone numerami porządkowymi, będą ujęte w zeszyty i składać się będą z 3-ch odcinków, z których jeden pozostaje w ze-

szycie, drugi służy jako dowód wpłaty do aktów, trzeci zaś ma być wydany wpłacającemu jako pokwitowanie. Wszystkie trzy odcinki powinny być należycie wypełnione przez organ wykonawczy i stosownie do wzoru zaopatrzone podpisami organu wykonawczego i strony płacącej. Zepsute pokwitowania pozostają w zeszycie po odpowiednim zanulowaniu (przekreśleniu).

3) Ewidencję kwitariuszy powinien prowadzić urzędnik, mający nadzór nad organami wykonawczymi, którym wydaje kwitariusze za pokwitowaniem w księdze ewidencyjnej.

4) Oddziały doręczeń i egzekucji, na podstawie otrzymanego od organu egzekucyjnego dowodu wpłaty do aktów, mają wpisać w rubryce uwag księgi egzekucyjnej datę i wysokość ściągniętej kwoty.

5) Oddziały kancelaryjne, prowadzące rejestry egzekucyjne, powinny również po otrzymaniu odnośnych aktów wpisać w rubryce uwag tychże rejestrów datę i wysokość ściągniętej kwoty tudzież datę otrzymania przez wierzyciela należności w gotówce lub w drodze przesyłki pocztowej; jeżeli gotówka wpłynęła do księgi pieniężnej jako masa egzekucyjna, należy wpisać datę i artykuł tej księgi.

Niniejszy okólnik obowiązuje od 1 września 1928 r.

Jednocześnie zwracam uwagę na ścisłe wykonywanie postanowień §§ 309, 310 i 312 instrukcji sądowej, dotyczących nadzoru służbowego i inspekcji kancelaryj.

Warszawa, dnia 25 czerwca 1928 r.

Minister Sprawiedliwości:

A. Meysztowicz

Załącznik do okólnika Nr. 1395 II. G. S./28

Wzór pokwitowania

Pozostaje w zeszycie	Dowód wpłaty do aktów	Pokwitowanie Nr. _____
Kwit Nr. _____	Kwit Nr. _____	Dnia _____ 192 r.
Dnia _____ 192 r.	Dnia _____ 192 r.	Organ wykonawczy _____
Przyjęto od _____	Organ wykonawczy _____	_____
_____	_____	przyjął od _____
w sprawie _____	przyjął od _____	_____
_____	_____	w sprawie _____
Zł. _____ gr.	w sprawie _____	zł. _____ gr.
słownie _____	zł. _____ gr.	słownie _____
_____	i złożył — przesłał — wypłacił _____	_____
Podpis wpłacającego _____	Podpis wpłacającego _____	Podpis organu wykonawczego _____
_____	Podpis organu wykonaw. _____	Pieczęć _____

OKÓLNIK Nr. 1396/II. G. S./28**w sprawie****kosztów transportu, wynikających z wykonania art. 27 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o zwalczaniu żebractwa i włóczęgostwa.****Do wszystkich sądów w całym Państwie z wyłączeniem okręgu sądu apelacyjnego w Katowicach.**

Wobec zapytania jednego z sądów okręgowych, czy wydatki na transporty, wynikające z wykonania art. 27 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 października 1927 r. o zwalczaniu żebractwa i włóczęgostwa (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 823) mają obciążać sądy, czy też inne władze i jakie mia-nowicie, wyjaśniam co następuje:

1. Art. 27 rozporządzenia z dnia 14 października 1927 r. obejmuje wypadki przejściowego żebractwa i włóczęgostwa, pozostające w gruncie rzeczy poza prawną definicją (art. 2 — „zawodowo”, art. 3 — „stałe”) i ustawową reglamentacją kwestji żebractwa i włóczęgostwa (art. 8—25 cyt. rozporządzenia). W wypadkach tych ma się do czynienia nie z żebrakiem lub włóczęgą, do którego należałoby zastosować odpowiednie przepisy o środkach poprawczych i karnych, lecz z osobnikiem, który zmuszony jest chwilowo do żebractwa lub włóczęgi z powodu niemożności znalezienia pracy. Rola sądu polega w tych wypadkach (w myśl art. 27) na przewencji szczególnej, wyrażającej się: a) w pomocy materialnej, chroniącej takiego osobnika przed nędzą aż do czasu uzyskania pracy, — przez skierowanie go do gminy zobowiązanej do opieki w myśl ustawy z dnia 16 sierpnia 1923 r. o opiece społecznej (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 726) oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 576); b) pomocy socjalnej, zmierzającej do umożliwienia mu uzyskania pracy — przez skierowanie go do właściwego urzędu lub domu pracy dobrowolnej. Wybór środka, który w konkretnym wypadku może osiągnąć zamierzony cel ustawodawcy — uchronienie takiego osobnika przed popadnięciem w szeregi zawodowych żebraków i włóczęgów, — zależy od uznania sądu.

2. Jak wynika z powyższego, czynności sądu polegają, w myśl art. 27, na: a) stwierdzeniu, że zatrzymany nie zajmuje się żebractwem lub włóczęgostwem zawodowo lecz popadł w stan ten przejściowo z powodu niemożności znalezienia pracy; b) wyborze jednego ze środków, wskazanych w art. 27 (skierowanie do gminy zobowiązanej do opieki albo do właściwego urzędu lub domu pracy dobrowolnej dla umożliwienia mu uzyskania pracy); c) wydaniu odpowiednich zarządzeń celem wykonania tego środka zapobiegawczego, jaki sąd w danym wypadku wybrał.

3. Zarządzenie sądu co do skierowania zatrzymanego do gminy zobowiązanej do opieki nie jest połączone z transportem, albowiem każda gmina obowiązana jest w myśl art. 10 ustawy z dnia 16 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 726) do tymczasowej opieki, przyczem służy jej prawo domagania się zwrotu wydatków od gminy, zobowiązanej do trwałej opieki, bądź też odesłania tam potrzebującego pomocy na koszt gminy, zobowiązanej do trwałej opieki. W każdym więc wypadku, w którym sąd postanowi skierować zatrzymanego do gminy zobowiązanej do opieki, potrzeba transportu nie zajdzie, gdyż gminą zobowiązana do opieki będzie zawsze gmina, położona w siedzibie sądu.

4. Jeżeli sąd uzna za celowe w danym wypadku skierowanie zatrzymanego do urzędu pośrednictwa pracy lub domu pracy dobrowolnej, wówczas winien powziąć w tym przedmiocie decyzję sądową oraz wydać odpowiednie zarządzenia. Zarządzenia te polegać mogą na wskazaniu zatrzymanemu urzędu lub domu, w którym może otrzymać pracę, zawiadomieniu odnośnego urzędu

lub domu, iż sąd w myśl art. 27 skierował tam zatrzymanego żebraka lub włóczęgę celem dostarczenia mu pracy, wreszcie — na zaopatrzeniu zatrzymanego w odnośne pismo sądowe, stwierdzające jego warunki życia i potrzebę dostarczenia mu pracy zarobkowej, celem uchronienia go przed popadnięciem w żebractwo. Z temi zarządzeniami sądu nie łączy się potrzeba transportu zatrzymanego, albowiem zarządzenia sądu nie mają w tych wypadkach charakteru środka przymusowej represji, lecz polegają na umożliwieniu zatrzymanemu otrzymania pracy, której brak zmusił go do żebractwa lub włóczęgi. Przymusowy transport zatrzymanego do urzędu pośrednictwa pracy lub domu pracy dobrowolnej byłby całkowicie niecelowy, gdyż osobnik taki może pracy ofiarowanej mu nie przyjąć, bądź też pracę przyjąć lecz do jej wykonania się nie zgłosić, bądź też w każdej chwili opuścić dom pracy, do którego byłby przyjęty. Transport taki jest też w tych wypadkach zbędny, gdyż art. 27 ma zastosowanie nie do tych, którzy pracy unikają, trudniąc się zawodowo żebractwem czy włóczęgostwem, lecz do tych, którzy pracy poszukują a, nie mogąc jej znaleźć, zmuszeni są z jałmużny czerpać środki do życia.

5. Z powyższych wyjaśnień wynika, że wykonanie art. 27 nie łączy się wogóle z zarządzeniem transportu zatrzymanego.

Warszawa, dnia 25 czerwca 1928 r.

Minister Sprawiedliwości:

A. Meysztowicz

OKÓLNIK Nr. 1397/III. A. W./28**w sprawie****inspekcji więzień.****Do wszystkich władz w więziennictwie.**

W związku z wejściem w życie od dnia 1 lipca 1928 r. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 272) w sprawie organizacji więziennictwa i na podstawie art. 6 ustęp 2 tegoż rozporządzenia, ustalam co następuje:

Do czasu wydania przepisów o organizacji i inspekcji więziennictwa w drodze rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, przy rewizji i inspekcji więzień i aresztów przy sądach grodzkich (powiatowych) mają nadal zastosowanie przepisy: rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 lipca 1924 r. (Dz. Urzęd. Min. Sprawiedl. Nr. 15 z 1924 r.) w sprawie instruowania i rewizji więzień i rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 1924 r. (Dz. Urzęd. Min. Sprawiedl. Nr. 21 z roku 1924) — przepisy wykonawcze do rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 lipca 1924 roku w sprawie instruowania i rewizji więzień, z zastrzeżeniem zmian, wprowadzonych w zakresie inspekcji więzień przez rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 czerwca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 591) o wykonaniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. w sprawie organizacji więziennictwa.

Warszawa, dnia 30 czerwca 1928 r.

Minister Sprawiedliwości:

A. Meysztowicz

OKÓLNİK Nr. 1398/III. A. W./28**w sprawie****zakładów wychowawczo-poprawczych i osobnych oddziałów w więzieniach dla nieletnich przestępców.****Do wszystkich władz w więziennictwie.**

W związku z wejściem w życie od dnia 1 lipca 1928 r. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 272) w sprawie organizacji więziennictwa i na podstawie art. 1 ustęp 2, art. 4 ust. 2 — 4 i 5 ustęp 1 tegoż rozporządzenia ustaliam, co następuje:

1) Do czasu wydania osobnej ustawy, która określi ustrój zakładów wychowawczo-poprawczych, zakłady dla nieletnich przestępców (w Głazie, Przedzielnicy i Wielucianach) zaliczam do I klasy.

2) W następujących więzieniach wyodrębnia się specjalne oddziały dla nieletnich:

a) dla nieletnich płci męskiej — w Warszawie (Długa 52), Złoczowie i Koźminie,

b) dla nieletnich płci żeńskiej w Warszawie (Dzielna 26), Fordonie i Tarnowie.

Warszawa, dnia 30 czerwca 1928 r.

Minister Sprawiedliwości:

*A. Meysztowicz***PISMO OKÓLNE Nr. 1189/II. O./28****w sprawie****dodatku ekonomicznego dla emerytów którzy zawarli małżeństwo po przejściu na emeryturę.****Do Pana Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego i Panów Prezesów sądów apelacyjnych.**

Podaję do wiadomości i stosowania następujące pismo Ministerstwa Skarbu z dnia 4 maja 1928 r. Nr. D. I. 4921/5/28.

„Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że wprawdzie w myśl § 5 rozporządzenia wykonawczego do ustawy emerytalnej emeryt może pobierać dodatek ekonomiczny na żonę zaślubioną przed przejściem w stan spoczynku, jednakowoż Najwyższy Trybunał Administracyjny wyrokiem z dnia 9 kwietnia 1927 r. w sprawie Wacława Jankowskiego do L. Rej. 1902/25 orzekł, że do otrzymywania dodatku ekonomicznego na żonę w myśl art. 20 ustawy emerytalnej mają prawo również emeryci, którzy zawarli związek małżeński już po przeniesieniu w stan spoczynku, ponieważ wspomniany art. 20 żadnego ograniczenia pod tym względem nie zawiera i nie daje podstawy do wykładni rozszerzającej.

Wobec tego — pomimo zastrzeżenia, jakie zawiera § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 320), emerytom, którzy zawarli związek małżeński już po przejściu w stan spoczynku należy przyznawać dodatek ekonomiczny na żonę przy zastosowaniu postanowień art. 36 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. t. j. od pierwszego

dnia miesiąca następującego po zgłoszeniu i udowodnieniu w myśl powyżej powołanego przepisu prawa do dodatku ekonomicznego na żonę — nie wcześniej jednak, jak poczynając od 1 października 1923 r.”.

Warszawa, dnia 23 czerwca 1928 r.

Za Ministra Sprawiedliwości:

Świątkowski

Dyrektor Departamentu

P R Z E P I S Y**o przyjmowaniu i zwalnianiu niższych funkcjonariuszów więziennych oraz o przenoszeniu w stan spoczynku.**

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. w sprawie organizacji więziennictwa (Dz. U. R. P. Nr. 29 z dnia 14 marca 1928 r.) zarządzam:

1.

Kandydaci na niższych funkcjonariuszów więzień oraz zakładów wychowawczo-poprawczych winni posiadać następujące warunki:

- a) obywatelstwo polskie,
- b) nieskazitelną przeszłość,
- c) wiek od 21 do 35 lat,
- d) odpowiednie uzdolnienie fizyczne i umysłowe,
- e) zdolność do działań prawnych,
- f) biegłą znajomość języka polskiego w słowie i piśmie,
- g) odbytą służbę wojskową.

2.

Nie mogą być przyjmowane do służby osoby, przeciwko którym toczy się postępowanie karno-sądowe, lub upadłościowe, albo też postępowanie o pozbawienie ich własnej woli.

Osoby karane za przestępstwa z chęci zysku nie mogą być wogóle przyjmowane do służby.

3.

Kandydaci, którzy zajmowali stanowiska w administracji państwowej mogą być przyjmowani i po przekroczeniu 35 lat.

Wymaga zezwolenia Dyrektora Depart. Karnego przyjęcie kandydatów, którzy przekroczyli lat 40.

4.

Do służby w więziennictwie i zakładów wychowawczo-poprawczych na stanowiska niższych funkcjonariuszów mogą być przyjmowani tylko ci z pośród b. wojskowych, którzy zostaną zakwalifikowani do służby cywilnej przez komisję kwalifikacyjną przy Ministerstwie Spraw Wojskowych, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 października 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 115 z 1926 r. poz. 666).

Podania tych kandydatów odnośnie władze winny przesyłać do komisji kwalifikacyjnej celem zakwalifikowania na wakujące etaty więzienne.

5.

Służbę rozpoczyna się na stanowisku pomocniczego dozorcę więziennego i zawsze w charakterze prowizorycznym. Po roku pomocniczy dozorca może być mianowany dozorcą więziennym XIII grupy w granicach etatu więzienia.

Na służbie prowizorycznej niższy funkcjonariusz może pozostawać nie dłużej jak 2 lata. Służba ta nie może trwać bez zgody niższego funkcjonariusza dłużej niż lat pięć. Zgoda funkcjonariusza winna być uwidoczniła w aktach.

Powyższe dotyczy również i funkcjonariuszów niższych zakładów wychowawczo-poprawczych.

6.

Postanowienia, zawarte w § 5, nie mają zastosowania do wypadków przyjęcia osób, które poprzednio pozostawały co najmniej rok w innych działach służby państwowej polskiej i z tego względu posiadają szczególną zdolność do służby więziennej. Osoby te mogą być mianowane na stanowisko dozorcę więziennego w XIII względnie XII grupie.

Przy przyjmowaniu kandydatów, rekrutujących się z woźnych sądowych, którzy pełnili ubocznie i samodzielnie funkcje dozorców przy więzieniach grodzkich (powiatowych) należy uwzględnić im czasokres tej służby więziennej ubocznej.

Kandydaci do zakładów wychowawczo-poprawczych, o ile posiadają odpowiednie kwalifikacje do służby w tych zakładach mogą być od razu mianowani za zezwoleniem Dyrektora Departamentu Karnego (Więziennego) również i na stanowiska starszych dozorców względnie st. opiekunów w XI grupie uposażenia.

7.

Mianowanie niższych funkcjonariuszów więzień i zakładów wychowawczo-poprawczych do wyższych grup uposażenia (awans) winno być dokonywane według starszeństwa służbowego przy uwzględnieniu uzdolnienia, użyteczności, stopnia zaufania, ukwalifikowania do danego stanowiska służbowego oraz pod warunkiem ukończenia lokalnego kursu dla dozorców.

Pierwszeństwo mają ci funkcjonariusze, którzy ukończyli Centralną Szkołę przy Departamencie Karnym (Więziennym). Przy równych kwalifikacjach i warunkach decydują lata służby.

8.

Niżsi funkcjonariusze więzień i zakładów wychowawczo-poprawczych mogą być awansowani w granicach ustalonych dla więzienia, względnie zakładu, etatów po przesłużeniu co najmniej w grupie XIII — 3 lata, w grupie XII — 5 lat, względnie osiem lat w służbie więziennej.

W wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, Dyrektor Departamentu Karnego może zezwolić na awansowanie i przed upływem powyższych terminów.

9.

Mianowanie do wyższych grup uposażenia może być dokonywane tylko na dzień 1 stycznia i 1 lipca.

Mianowanie dozorców prowizorycznych następuje po odbyciu służby przygotowawczej w ciągu całego roku.

Przesunięcie do wyższego szczebla winno być dokonywane ściśle według art. 6 ustawy o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojskowych.

10.

Zwolnienie ze służby niższych funkcjonariuszów więziennych i zakładów wychowawczo-poprawczych z rozmaitych względów ze służby więziennej nie nadających się, do czasu ustalenia ich (stabilizacji) następuje na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21 z r. 1922 poz. 164 i Nr. 38 z r. 1928 poz. 367) przy ewentualnem zastosowaniu postanowień art. 98 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6 z r. 1924 poz. 46), względnie, o ile chodzi o funkcjonariuszów prowizorycznych, na podstawie art. 113 i 58 wymienionej wyżej ustawy o państwowej służbie cywilnej.

11.

Etaty po zwolnionych funkcjonariuszach z art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej nie mogą być obsadzane w okresie 3-ch miesięcy od dnia zwolnienia, a po zwolnionych prowizorycznych dozorcach z art. 113 i 58 tejże ustawy — w okresie jednego miesiąca.

12.

Naczelnicy więzień i zakładów wychowawczo-poprawczych winni niezwłocznie zawiadomić Ministerstwo o każdym wolnym etacie z podaniem grupy uposażenia i daty, od której etat został niezajęty, oraz powodów, dla których funkcjonariusz został zwolniony, a to celem ewentualnego obsadzenia wolnego etatu drogą przeniesienia funkcjonariusza z innego więzienia i podania zmian personalnych w rozkazie wewnętrznym więziennictwa.

13.

Jeżeli w terminie jednomiesięcznym od dnia zawiadomienia Ministerstwa o niezajętych etatach naczelnik więzienia nie otrzyma od Ministerstwa zawiadomienia o przeniesieniu na wakujące stanowisko funkcjonariusza z innego więzienia, względnie kandydata, zakwalifikowanego przez komisję kwalifikacyjną, to może przyjąć swojego kandydata jednak po zakwalifikowaniu go przez wymienioną wyżej komisję.

Termin powyższy może Dyrektor Departamentu Karnego (Więziennego) według swego uznania przedłużyć o czem odnośnie władze byłyby zawiadamiane.

14.

O ile zgłaszający się miejscowi kandydaci nie będą odpowiadali wymienionym w § 1 warunkom, względnie dobro służby będzie wymagało przyjęcia kandydata z innej miejscowości, należy zwracać się do Departamentu Karnego (Więziennego) z prośbą o wskazanie kandydatów.

15.

Naczelnikom więzień, podległych bezpośrednio Ministrowi Sprawiedliwości i naczelnikom zakładów wychowawczo-poprawczych w Głazie i Wielucianach przysługują w myśl uprawnień wynikających z okólnika Nr. 830/9 S./24 Dz. Urz. Min. Sprawiedliwości Nr. 4 z r. 1924 prawo przyznawania zaliczek na uposażenie niższym funkcjonariuszom więziennym przy zastosowaniu okólników Nr. 1341/II.G.S./27 (Dz. Urz. Min. Sprawiedliwości Nr. 1 z r. 1928 i Nr. 1386/II. O./28 — Dz. Urz. Nr. 11 z r. 1928).

Prawo przyznawania zaliczek na uposażenie urzędnikom więziennym przysługuje nadal Dyrektorowi Departamentu Karnego (Więziennego).

16.

Umowy z pracownikami kontraktowymi winny być sporządzane według okólnika Nr. 927/II.O./24 r. (Dz. Urz. Nr. 19) i przedstawiane w 2-ch egzemplarzach Ministerstwu do zatwierdzenia wraz z odpowiednimi dokumentami, świadectwami i opiniami.

17.

Prezesi i Prokuratorzy sądów apelacyjnych w odniesieniu do funkcjonariuszów, zatrudnionych w podległych im nadal więzieniach grodzkich (powiatowych) tudzież naczelnicy więzień, bezpośrednio podległych Ministrowi Sprawiedliwości, oraz zakładów wychowawczo-poprawczych, przedstawiają najpóźniej dnia 5-ego każdego miesiąca wykaz ruchu służbowego podległego im personelu za ubiegły miesiąc, tudzież donoszą o pochwałach i karach, nałożonych na tenże personel i wogóle o wszelkich ważniejszych wydarzeniach, zaszłych w ciągu miesiąca.

Dane powyższe będą ogłaszane w rozkazach wewnętrznych więziennictwa.

18.

Naczelnikom więzień, podległych bezpośrednio Ministrowi Sprawiedliwości i naczelnikom zakładów wychowawczo-poprawczych w Głazie i Wielucianach przysługują w stosunku do niższych funkcjonariuszów więziennych, wdów i sierot po nich, uprawnienia, wynikające z art. 26 ust. 4, art. 27 i 66 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6 z 1924 r. poz. 46) (przenoszenie w stan spoczynku, przyznawanie i wymierzanie uposażenia emerytalnego), zaś w stosunku do urzędników więziennych, uprawnienia wynikające z art. 27 i 66 tejże ustawy (przyznawanie i wymierzanie uposażenia emerytalnego).

19.

Przenoszenie w stan spoczynku niższych funkcjonariuszów więziennych, zatrudnionych w pozostałych więzieniach podległych Prezesom i Prokuratorom sądów apelacyjnych i w zakładzie wychowawczo-poprawczym w Przedzielnicy oraz przyznawanie i wymierzanie uposażenia emerytalnego tym funkcjonariuszom i pozostałym po nich wdowom i sierotom, należy nadal do władz wymiarowych dotychczasowych, t. j. Prezesów i Prokuratorów sądów apelacyjnych w odniesieniu do więzień i Prezesa sądu apelacyjnego we Lwowie w odniesieniu do zakładu w Przedzielnicy.

20.

Naczelnikom więzień, podległych bezpośrednio Ministrowi Sprawiedliwości, przysługują również prawa i obowiązki, wynikające z art. 17, 22, 23 i 56 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnym (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 165), oraz § 5 i 9 ustęp 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 990).

Warszawa, dnia 14 czerwca 1928 r.

Minister Sprawiedliwości:

A. Meysztowicz

Orzeczenie Zgromadzenia Ogólnego Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 1928 r. Nr. Z.O.5/26 w sprawie odpowiedzialności dyscyplinarnej komorników.

Na posiedzeniu porządkowym Zgromadzenia Ogólnego Sądu Najwyższego dnia 4 lutego 1928 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Przewodniczący: Pierwszy prezes Wł. Seyda.

Prezesi: Z. Dworski, Dr. A. Mogiński i B. Pohorecki.

Sędziowie: Dr. R. Leżański, Dr. F. Ochimowski, O. Szeller, I. Baliński, Dr. E. St. Rappaport, Dr. W. Barański, Dr. T. Bresiewicz, K. Angerman, S. Giżycki, Dr. L. Mendelsburg, L. Błaszowski, S. Holewiński, Dr. W. Dbałowski, Dr. S. Sieradzki, M. Stefko, J. Jamontt, Dr. J. Rutkowski, B. Wisznicki, K. Berezowski, Dr. J. Mierzeński, Dr. W. Sokalski, A. Kondracki, W. Żywicki, B. Wermański, J. Dembiński, J. Hroboni, E. Lorenz, S. Wyrobek, A. Stanisławski, J. Bonisławski, Dr. S. Sliwiński, C. Zaorski, T. Filochowski, W. Müller, Dr. B. Krzyżanowski, Dr. L. Lipiński, W. Trampler, T. Mierzyński, S. Nowodworski, J. Dębicki, W. Michelis, W. Święcicki, I. Kondratowicz, M. Ostrowski, S. Zaleski, Dr. M. Wawrzakowicz, M. Grabowski, S. Suryn, P. Leśniowski,

przy udziale sędziego sądu okręgowego W. Łukaszewicza, jako sekretarza i w obecności podprokuratora E. Krotowskiego rozpoznawał wniosek Ministra Sprawiedliwości z dn. 11 grudnia 1926 r. Nr. I.U.6510/26 o wyjaśnienie na zasadzie ust. a) art. 3 dekretu z dn. 8 lutego 1919 r. w przedmiocie ustroju Sądu Najwyższego (poz. 199) wywołującego w praktyce poważne wątpliwości i rozbieżne stosowanie przepisów zagadnienia:

czy komornicy podlegają przepisom dyscyplinarnym materalnym i formalnym, lub tylko formalnym, dla funkcjonariuszów państwowych (ustawy z dn. 17 lutego 1922 r. o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnym—poz. 165 i o państwowej służbie cywilnej—poz. 164), czy też przepisom dyscyplinarnym dla urzędników wymiaru sprawiedliwości, przewidzianym w przepisach tymczasowych z dn. 18 lipca 1917 r. o urządzeniu sądownictwa w Królestwie Polskim (Dz. Urz. D. S. Nr. 1, poz. 1).

Urząd komornika, o którym mowa w rosyjskich ustawach postępowania cywilnego i karnego, tymczasowo obowiązujących w okręgach sądów apelacyjnych—warszawskiego, lubelskiego i wileńskiego, został ustanowiony przez prawodawcę rosyjskiego mocą Organizacyjnej Ustawy Sądowej („Uczreždienie Sudiebnykh Ustanowlenij”) z r. 1864.

Powołani na mocy tej ustawy komornicy, nie należąc do żadnej z grup urzędów wymiaru sprawiedliwości w ścisłym tych wyrazów znaczeniu (sędziowie, prokuratorzy i aplikanci sądowi), ani też do składu kancelaryj sądowych, nie mieli charakteru urzędników państwowych w rozumieniu rosyjskiej ogólnej ustawy o służbie państwowej i, zachowując swoisty charakter wykonawczych funkcjonariuszów sądowych, podlegali za mniejsze przekroczenia dyscyplinarne jurysdykcji dyscyplinarnej prezesów sądów, względnie ober-prokuratorów D-tów kasacyjnych Senatu (art. 329), za poważniejsze — sądów, przy których urzędowali (329, 262—292).

Przepisy tymczasowe z dn. 18 lipca 1917 r. o urządzeniu sądownictwa w Królestwie Polskim (Dz. Urz. D. S. Nr. 1, poz. 1), zachowawszy urząd komornika w ustroju sądownictwa polskiego, nie określiły dokładnie służbowego stanowiska tego urzędu, dekret zaś Rady Regencyjnej z dn. 22 lutego 1918 r.

w przedmiocie przepisów dla komorników (poz. 10) rozciągnął na nich (art. 20) przepisy tymczasowe o urzędzeniu sądownictwa w części, dotyczącej odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów, wskazane w art. 28 — 31 pomienionych przepisów.

Tenże dekret wyraźnie stwierdza swoisty charakter rzeczoności urzędu, wyróżniający go z ogółu urzędników państwowych, aczkolwiek bowiem zalicza ich do X kategorii urzędników sądowych (art. 13), to jednak postanawia, że komornicy, mając prawo do pobierania za swe czynności opłat według taksy, pensji nie otrzymują (art. 12). Z przepisu tego wynika, że komornicy pozbawieni są przysługujących urzędnikom państwowym, podpadającym pod moc ustawy z dn. 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej, praw do uposażenia służbowego (art. 39) i do uposażenia emerytalnego (art. 46), wobec czego faktycznie nie mogą mieć do nich całkowitego zastosowania wskazane w tejże ustawie przepisy dyscyplinarne materialne, przewidujące, m. in. kary w postaci odliczenia lat służby (art. 77 p. a.), obniżenia stopnia służbowego (tenże art. p. 3), zmniejszenia uposażenia emerytalnego (tenże art. p. 4), natomiast kary dyscyplinarne, przewidziane w art. 30 przepisów tymczasowych z dn. 18 lipca 1917 r. o urzędzeniu sądownictwa mogą być do nich stosowane wszystkie bez wyjątku.

Istota czynności służbowej komorników, w myśl obowiązujących ustaw procesowych, polega na wykonaniu wyroków sądów cywilnych (art. 937 U. P. C.) oraz wyroków sądów karnych w częściach, dotyczących kar pieniężnych i wynagrodzenia za szkody i straty (art. 974 U. P. K.).

Kontrola rzeczoności czynności komorników należy wyłącznie do władzy sądowej, wszelkie bowiem skargi na nieprawidłowe wykonanie przez nich wyroków ulegają rozpoznaniu sądu, w którego okręgu wyrok jest wykonywany (art. 962 U. P. C.).

Za uchybienia przy wykonywaniu wyroków komornik, prócz kar wogóle za uchybienia w urzędowaniu przepisanych, a więc prócz ogólnych kar dyscyplinarnych, względnie sądowych, może ulegać jeszcze specjalnym karom natury dyscyplinarnej, nie przewidzianym względem ogółu urzędników państwowych, jak „wskazanie na mocy decyzji sądu” na zapłacenie w pewnych wypadkach kapitału, procentów i innych kosztów (art. 953 U. P. C.), albo pozbawienie należnego mu wynagrodzenia za licytację, w razie nieprawidłowego odbycia takowej (art. 1206 U. P. C.).

Zastosowanie do komorników tych specjalnych kar, jak również ogólnych kar dyscyplinarnych z natury rzeczy uzależnione jest od rozstrzygnięcia kwestyj zgodności lub niezgodności ich postępowania z obowiązującymi przepisami procesowymi, dla rozstrzygnięcia zaś tych kwestyj, jak wyżej zaznaczono, powołane są właściwe sądy, nie zaś władza administracyjna.

Treść wyżej przytoczonych przepisów wskazuje, że stanowisko komorników jest znacznie odmienne od stanowiska ogółu urzędników państwowych i tego stanowiska w niczem nie zmieniała ustawa o państwowej służbie cywilnej z dn. 17 lutego 1922 r., która o nich nie wspomina i która, jak to już wyjaśnił Sąd Najwyższy (Zb. Orz. Z. O. za 1922 — 1925 Nr. 35), jako prawo ogólne, dotyczące całokształtu urzędów państwowych, nie uchyliła milcząco przepisów szczególnych, normujących stanowisko jednego z tych urzędów („lex generalis, non derogat speciali”). Z przepisów rzeczoności ustawy wynika, że ma ona zastosowanie do tych funkcjonariuszów państwowych, do których stanowiska przywiązany jest stopień służbowy (art. 17, 80) i którzy posiadają „wszystkie” prawa, w niej zastrzeżone (art. 33), a więc m. in., prawo do starszeństwa służbowego (art. 18), do uposażenia, normowanego specjalną ustawą (art. 39) i do uposażenia emerytalnego (art. 46).

Sędziom, prokuratorom i aplikantom sądowym, przysługują wszystkie prawa zastrzeżone w omawianej ustawie, z tego przeto powodu ustawodawca, wykonując przepis ustawy konstytucyjnej co do określenia odrębnego ich stano-

wiska, praw i obowiązków, oraz uposażenia osobną ustawą (art. 80), oczywiście powinien był wyłączyć ich z pod działania ustaw ogólnych o państwowej służbie cywilnej i o postępowaniu dyscyplinarnym z r. 1922, co też i skutecznie przepisami art. 118 ustawy poz. 164, oraz art. 71 ustawy poz. 165, rozstrzygającymi, że postanowieniom tych ustaw sędziowie, prokuratorzy i aplikanci sądowi nie podlegają, zastrzeżenie zaś takie we względzie komorników, z uwagi na wyżej zaznaczony swoisty charakter tego urzędu, stawało się zgoła zbędne, jako bowiem funkcjonariusze państwowi, nie posiadający wszystkich praw, zastrzeżonych w ogólnej ustawie o służbie państwowej, komornicy tem samem pod moc rzeczonych ustaw nie podpadają.

W powołanem wyżej orzeczeniu Sąd Najwyższy, rozstrzygając kwestję — czy podlegają odpowiedzialności i karom dyscyplinarnym, określonym w ustawie poz. 165 — notariusze, wyjaśnił, że okoliczność, iż art. 71 rzeczoności ustawy, wyłączając z pod jej działania sędziów, prokuratorów i aplikantów, tudzież niektóre inne kategorie urzędników, nie rozciągnął wyjątku tego na notariuszów, nie stanowi dowodu, by przez to samo notariusze ustawie tej podlegać mieli, prawodawca bowiem mógł uznać za zbędną wzmiankę o wyłączeniu notariuszów, gdyż w zasadzie mógł poczytywać notariuszów, z uwagi na swoisty charakter ich czynności, za niepodlegających ogólnemu urzędniczemu ustanowieniu.

Ze względu na również swoisty charakter stanowiska komorników, przyjęta przez Sąd Najwyższy w stosunku do notariuszów wykładnia art. 71 wspomnianej ustawy, ma całkowite zastosowanie i do komorników.

Z tych zasad

Sąd Najwyższy

na Ogólnem Zgromadzeniu, w odpowiedzi na postawione przez Ministra Sprawiedliwości pytanie wyjaśnia:

że odpowiedzialność dyscyplinarna komorników ustanowionych w okręgach sądów apelacyjnych warszawskiego, lubelskiego i wileńskiego, nie podlega ani formalnym przepisom ustawy z dn. 17 lutego 1922 r. o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnemu (poz. 165), ani też materialnym przepisom dyscyplinarnym, wskazanym w ustawie z dn. 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (poz. 164), natomiast w dalszym ciągu podlega przepisom tymczasowym (art. 28—31) o urzędzeniu sądownictwa z dn. 18 lipca 1917 r. (Dz. Urz. D. S. Nr. 1, poz. 1). Na oryginale właściwe podpisy.

KOMUNIKAT dodatkowy do komunikatu, ogłoszonego w Dz. Urz. Nr. 8/28

w sprawie zaginionych blankietów pokwitowań.

Do wiadomości władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Ministerstwo Skarbu, Warszawa, dnia 9 maja 1928 r. L. D. VII. 2815/I. Do Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydium Rady Ministrów, Najwyższego Trybunału Administracyjnego i wszystkich Ministerstw. Dodatkowo do tut. pisma z dnia 24 marca r. b. L. D. VII. 1647/1 oznajmia się, że zaginione 3 blankiety pokwitowań Nr. Nr. 602001, 602002 i 602003 oznaczone były literą serji „R”.

R U C H S Ł U Ż B O W Y

W SĄDZIE NAJWYŻSZYM.

Mianowani w dniu 1 czerwca 1928 r.:
 kanceliści Sądu Najwyższego XI stopnia służbowego Halina Kamińska, Henryka Zawadzka, Irena Fijałkiewiczówna, Honorata Szczottówna i Stanisław Szczott podsekretarzami Sądu Najwyższego w X-ym stopniu służbowym;
 kanceliści Sądu Najwyższego XI stopnia służbowego Emilja Echaustówna, Ksawera Dąbrowska i Helena Szelenbergerówna adjunktami kancelaryjnymi w X-ym stopniu służbowym;
 prowizoryczna kancelistka Sądu Najwyższego XI stopnia służbowego Halina Ostrorogowa prowizorycznym podsekretarzem Sądu Najwyższego w X stopniu służbowym;
 prowizoryczna kancelistka Sądu Najwyższego XI stopnia służbowego Irena Zawadkowa prowizorycznym adjunktem kancelaryjnym Sądu Najwyższego w X-ym stopniu służbowym;
 kancelistka XI stopnia służbowego sądu okręgowego w Stryju Michalina Greenfieldówna podsekretarzem Sądu Najwyższego w X-ym stopniu służbowym;
 Zdzisław Gorzelańczyk prowizorycznym kancelistą Sądu Najwyższego w XI-ym stopniu służbowym.

A D W O K A T U R A.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie.

Wpisani na listę adwokatów:

Emeryt. sędzia sądu okręgowego Eugenjusz Stanisław Jan 3 im. Hörunter z dniem 11 maja 1928 r. z siedzibą w Kalwarji Zebrzydowskiej,
 Emeryt. sędzia sądu apelacyjnego Franciszek Jopek z dniem 11 maja 1928 r. z siedzibą w Tyczynie,
 Dr. Herman Katz z dniem 11 maja 1928 r. z siedzibą w Krakowie-Podgórze,
 Dr. Augustyn Kwieciński em. sędzia powiatowy w Żywcu, z dniem 11 maja 1928 r. tut. Izby z siedzibą w Żywcu,
 Marjan Edward 2 im. Kwieciński, em. sędzia sądu okręgowego w Krakowie, z dniem 25 maja 1928 r. z siedzibą w Skawinie.

Przesiedlili się:

Dr. Joachim Kolber 29 marca 1928 r. z Limanowej do Głogowa,
 Dr. Jakób Schlachet 18 kwietnia 1928 r. z Czarnego Dunajca do Zakopanego,
 Dr. Michał Czaech 5 kwietnia 1928 r. z Niska do Leżajska,
 Dr. Dawid Hersch Besen z Bursztyna do Krakowa z dniem 25 maja 1928 r.

Zmarli:

Dr. Juda Peiper, adwokat w Krakowie, dnia 21 stycznia 1928 r. tegoż substytutem ustanowiony adw. Dr. Emil Steinsberg w Krakowie,
 Dr. Emanuel Wolf, adwokat w Podgórzu, dnia 4 maja 1928 r. a jego substytutem ustanowiony Dr. Roman Goldstein, adwokat w Podgórzu.

W Okręgu Izby Adwokackiej we Lwowie.

Wpisano na listę adwokatów:

D-ra Salomona Bunda senjora z siedzibą we Lwowie,
 D-ra Maksymiljana Hoffmana z siedzibą we Lwowie,
 D-ra Lewego Rottenstreicha z siedzibą we Lwowie,
 D-ra Romana Daszkiewicza z siedzibą we Lwowie,
 D-ra Abrahama Angstreicha z siedzibą we Lwowie,
 D-ra Sumera Redischa z siedzibą w Zabłotowie,
 D-ra Feiwla Liebleina z siedzibą w Bursztynie,
 D-ra Izaka Eisiga 2 im. Schummera vel Gypsa z siedzibą w Czortkowie,
 Aleksandra Kmicikiewicza z siedzibą w Glinianach,
 D-ra Eljasza Mojżesza Makucha z siedzibą w Zborowie,
 D-ra Jakóba Schragera z siedzibą w Stanisławowie,
 D-ra Artura Redischa z siedzibą w Chodorowie,
 D-ra Izaka Salomona Einiegera z siedzibą w Trembowli.

Przesiedlili się:

Ludwik Motal ze Starego Sambora do Lwowa,
 Dr. Alfred Kielski ze Lwowa do Warszawy,
 Dr. Mikołaj Rybak z Glinian do Przemyśla,
 Dr. Semen Bułyk ze Lwowa do Sokala,
 Dr. Eisig Ackerman z Bursztyna do Lwowa,
 Dr. Chaim Hersch Besen z Bursztyna do Krakowa,
 Dr. Lew Chomiński z Kamionki Strumiłowej do Sokala.

Zgłosili zamiar przesiedlenia się:

Dr. Maurycy Brendel ze Lwowa do Załoziec,
 Dr. Włodzimierz Lewicki ze Zborowa do Kamionki Strumiłowej,
 Dr. Osyp Merkun z Halicza do Tłumacza,
 Dr. Władysław Stojowski z Borszczowa do Czortkowa,
 Dr. Teodozy Stefanowicz z Brodów do Kamionki Strumiłowej,
 Dr. Nestor Przysłowski ze Lwowa do Gorlic,
 Dr. Paweł Kulpa z Podkamienia do Strumienia,
 Dr. Fischel Enser ze Lwowa do Cieszanowa.

Zmarli:

Dr. Ludwik Grzybowski w Czortkowie,
 Dr. Karol Nagel we Lwowie,
 Dr. Seweryn Paneth we Lwowie.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Przemyślu.

zmarł:

Dr. Arnold Tennenbaum, adwokat w Jarosławiu 14 maja 1928 r. — jego substytutem ustanowiony adw. Dr. Leopold Löwy tamże.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Toruniu.

Wpisani na listę adwokatów:

Dr. Piotr Szydłowski z miejscem zamieszkania w Kościerzynie,
 Stanisław Żelazny z miejscem zamieszkania w Więcborku.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu.

Wpisani na listę adwokatów:

Michał Śmigielski z miejscem zamieszkania w Kcyni,
Mieczysław Zaidlewicz z miejscem zamieszkania w Czarnkowie.

K O N K U R S Y:

W okręgu sądu apelacyjnego w Toruniu są do obsadzenia stanowiska naczelników sądów powiatowych w Świeciu, Wąbrzeźnie, Chełmży i w Sępólnie. W trzech ostatnich miejscach są mieszkania służbowe.

Udokumentowane podania o nadanie tych stanowisk należy wносить w drodze służbowej na ręce prezesa sądu apelacyjnego w Toruniu do dnia 5 lipca 1928 r.

W okręgu sądu apelacyjnego w Toruniu jest do obsadzenia stanowisko naczelnika sądu powiatowego w Kościerzynie z mieszkaniem służbowym.

Udokumentowane podania o nadanie tego stanowiska należy wносить w drodze służbowej na ręce prezesa sądu apelacyjnego w Toruniu do dnia 5 lipca 1928 r.

W obwodzie sądu apelacyjnego w Toruniu jest do obsadzenia 5 stanowisk praktykantów na stanowiska II kategorii z uposażeniem XI stopnia. Na posady te wymaga się wykształcenia ukończonej szkoły średniej i odbycia 3—6 miesięcznej służby kancelaryjnej z uposażeniem XII stopnia.

Podania należy wносить na ręce prezesa sądu apelacyjnego w Toruniu do dnia 15 lipca 1928 r.